

ROALD DAHL was spion, gevechtspiloot, uitvinder van medische instrumenten, en hij wist ook nog eens alles van chocolade. Bovendien is hij de schrijver van *Sjatie en de chocoladefabriek*, *Matilda*, *De GVR* en nog veel meer fantastische verhalen.

QUENTIN BLAKE

illustreerde meer dan driehonderd boeken en was Roald Dahls favoriete tekenaar.

In 1980 won hij de belangrijke Kate Greenaway-prijs voor zijn werk. In 1999 werd hij de eerste kinderboekenambassadeur ooit en in 2013 werd hij geridderd omdat hij zo veel heeft betekend voor het vak van illustrator.

**ROALD
DAHL**

RIJMSOEP

TEKENINGEN VAN QUENTIN BLAKE

Vertaald door Huberte Vriesendorp

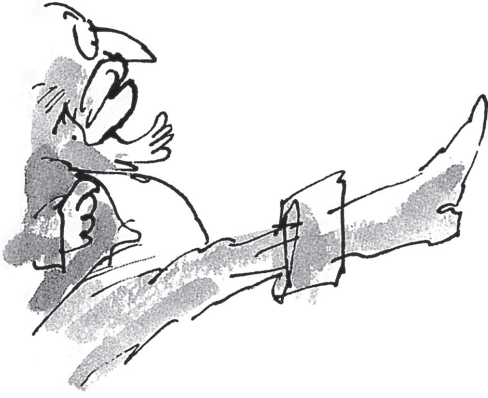
DE FONTEIN

Dick Whittington en zijn kat

Dick Whittington hoorde altijd praten
over Londens goudgeplaveide straten.
Tegen zijn kat zei hij: 'Misschien
moesten wij het eens zelf gaan zien.'
En eindelijk was het dan zover,
hij kwam terecht in Berkeley Square.
Nu wist onze Dick maar al te goed
dat je voor je eten werken moet.
Hij was dan ook blij toen hij werk vond
bij Lord en Lady Hellespont.
Wat zou een jongen meer kunnen wensen
dan knecht te zijn bij zulke mensen.
Het huis was heel deftig en enorm.
Vol bedienden in uniform.
Overal kleden in prachtige kleuren
en koperen knoppen op alle deuren.

Dick vond het huis buitengewoon
mooi en netjes en vooral schoon.
Al spijt me te moeten zeggen dat
dat snel veranderde door Dicks kat.
Lord Hellespont gaf 't dier zo'n schop
dat hij neerkwam op buurmans kale kop.
Toch trof men de volgende dag weer aan
wat de kat ook de dag ervoor had gedaan.

Lord Hellespont riep: 'Haal m'n geweer!
Ik schiet dat vieze mormel neer!
En breng de jachtopziener hier.
De jacht is open op dat dier!'
Rijkelui mogen graag op zijn tijd
een potje schieten, dat is een feit,
op alles, van olifant tot muis.
Al doen ze 't niet vaak binnenshuis.
Nu besluit de lord zijn prooi
vanachter de papegaaienkooi.
't Geweer in de aanslag sluipt hij rond,
duikt achter een leunstoel op de grond.
Kijk! Iets beweegt in de salon!

Wat de arme man niet weten kon
was dat zijn vrouw daar ondertussen
vurig de butler stond te kussen.
Het geweer gaat af. Als een kanon
galmt het schot door de salon.
Maar nog veel harder klinkt de gil
van de lady met hagel in haar bil.

In de bijkeuken staat Dick,
breekt een kostbaar bord van schrik.
Dit misdrijf is geheel in strijd
met de opvattingen van de keukenmeid,
een groot en beresterk stuk.
Ze gooit Dick over een keukenkruk
en slaat hem dan zo hard ze kan
met een hete koekenpan
die ze, terwijl hij walmt en sist,
van het fornuis heeft weggegrist.
Daarna heeft Dick zich losgerukt.
Met beide handen stijf gedrukt
tegen zijn hete achterste aan
weet hij ervandoor te gaan.

De kat piept bevend in het plantsoen:
'Ga mee voor ze ons de das omdoen.'
Op dat moment vliegt de voordeur open
en komt de lady de straat op lopen.
(Wel geraakt maar niet gevaarlijk
want ze krijst nog onbedaarlijk.)
'Ik ga er ook vandoor!' roept zij.
'Hij kan de pot op, die lord van mij!'
Toen luidden de klokken over de stad
Dick meende dat er een boodschap zat
in het gebeier dat hij hoorde
want hij herkende enkele woorden.
Toen hoorde hij zijn eigen naam.
De klokken beierden tezaam:

Dick Whittington, ga niet heen!
Word in Londen nummer één!
Een andere baan is zo gevonden:
jij wordt burgemeester van Londen!
'Burgemeester!' roept de kat.
'Wat een flauwekul is dat!'
'Poes heeft gelijk,' zegt Lady dan.
'Geloof daar maar geen bliksem van.
Dat zeggen niet de klokken, nee,
dat doet die gekke dominee,
een expert in geluidstechniek,
een elektronica- en hifi-freak,
die luidsprekers in de toren bouwde
om nieuwkomers voor de gek te houden.
Jij onnozele provinciaal.
In Londen liegen ze allemaal.'

Ze kijkt 'm blozend aan en zegt:
'Jij bent anders ook niet slecht.
Ik moet zelfs zeggen, beste vent,
dat je knapper dan de butler bent.
Ben jij het lekkers uit mijn droom?
Ik de aardbeien, jij de room?'
De kat piept: 'Dick, bemoei je niet
met de vrouw van zo'n hoge piet.
Die vrouwen uit de hoogste kringen
zijn altijd uit op veroveringen.'
De deur vliegt open en warempel,
Lord Hellespont staat op de drempel.
Hij ziet zijn vrouw, hij richt en schiet.
Zij gilt en vlucht als zij hem ziet.

Opnieuw een knal en weer krijgt zij
een lading in haar bilpartij.

‘Nee maar!’ roept Dick. ‘Ik zie gewis
dat geen bil hier veilig is.’

De lady keert om, zeer ontstemd,
de handen tegen de bips geklemd.

Ze schreeuwt: ‘Jij hebt expres geschoten
op jouw wettige echtgenote!’

‘Nee, op de kat en niet op jou.’

‘Zal ik geloven!’ gilt zijn vrouw.

Hij zegt zwak: 'Heb ik echt gedaan.'
en kijkt haar zwaar beneveld aan.
'Ik kan er niets aan doen. Heus waar,
alle katten lijken op elkaar.'
'Lijk ik op haar?' krijst nu de kat.
'Wat een belediging is dat!'
Dick springt op, rijgt onvervaard
de dronken lord al aan zijn zwaard.
'Zo laat men de hoogste kringen,'
roept hij, 'een toontje lager zingen!'

De blij lady juicht: 'Hoezee!
Wat een voortreffelijk idee!
Wij twee hebben vast reuze lol,
zonder die omgekeerde drol.'
De kat vermaant: 'Laat je niet in
met zo'n taart. Dat heeft geen zin.
Trouwens, die man die indertijd
zei dat de straat hier was geplaveid
met goud, was zonneklaar
een liegbeest en een leugenaar.
De straat in Londen is potdomme
geplaveid met hele domme
dromen, en wat erop loopt is gespuis.
Kom, Dick, ga met mij mee naar huis.'
Dick, met een teleurgestelde frons,
zegt: 'Ja, de stad is niks voor ons.'

Schouwen

Ik ontmoette op het Zeeuwse Schouwen
een kleine man met zeven vrouwen.
Hij zei: 'Eén vrouw, dat is maar pet,
met zeven heb je veel meer pret.'

De grabbelende dominee

Een preutse oude vrijster
ben ik, van veertig jaar.
Ik deed vandaag de grabbelton
op onze kerkbazaar.

Ineens voelde ik iets kriebelen!
Het was haast niet te geloven!
Er kroop iets vreselijk griezeligs
langs mijn dij naar boven!

Een muis, dacht ik. O wat een ramp!
Dat beest kruipt naar mijn billen!
Ik moet hem pakken, nu meteen,
want anders ga ik gillen!

Ik greep onder mijn rok en vond
niet enkel de muis, o nee!
Ook de vingers en de rest van de hand
van onze dominee!

‘Sorry!’ riep dominee.
‘In de haast
grabbelde ik
er even naast!’

De schildpad en de haas

De schildpad wist allang één ding:
dat hij nergens zo lekker uit eten ging
als in de grote moestuin van
de tuinman, Hannes Groenteman.
Sla, kool, knollen, wortels, prei,
wat je ook wilde, het zat erbij.
(Al moest je wel opletten dat
de tuinman er niet tussen zat.)
De schildpad smulde heel riant
in zijn vijfsterrenrestaurant.
Maar op een dag was het gedaan
en alles helemaal misgegaan
voor de schildpad. En wel direct
nadat de haas het had ontdekt.
Het ergste was voor Schildpad dat
Haas zoveel meer van alles at.
Voor hij ter plaatse was verschenen
waren de peentjes al verdwenen.

